

SOKAK ÇOCUĞU

Avrupa ile Asya'yı birbirine bağlayan, kültürün ve doğanın bir arada bulunduğu görkemli antik kent İstanbul'un arka sokaklarında 12'li yaşlarında bir çocuk, eşini yakın zamanda kaybeden sarhoş babasının elinden on beş parça mendil kutusunu aldı. "Bunları satmadan gelme." dedi babası zavallı çocuğu iki posta daha döverken. Sonra onu gecekondudan dışarı ittirdi ve dediğini yarım yamalak bir şekilde tekrar ettikten sonra evde kalan son birkaç şeyi, sınırdan kırmaya devam etti. Çocuk bazı yerlerde çukur bazı yerlerde yüksek tümsekler olan sokağına baktı, sonra yola çıktı. Çocuğun adı Barış'tı. Yakın zamanda annesini kaybetmişti. Babası ise çok sevdiği eşi ölünce kendini içki ve uyuşturucuya vurduğu için para kazanma işi Barış'a kalmıştı. Aslında Barış; güzel yüzlü, temiz kalpli bir çocuktur. Üstüne giydiği yırtık pantolonu, soluk renkli tişörtü ve onu soğuktan bile koruyamayan beyaz hırkası yerine, kendi yaşlarında çocukların giydiği okul formalarını giyse, parlatılmış ayakkabıları, çıplak ve bazı yerleri değişik hava koşulları nedeniyle soyulmuş olan ayaklarına geçirse, normal bir okullu çocuk olup hep hayalini kurduğu okula gidebilirdi. Ama beş küçük kız kardeşi ve sürekli sarhoş olan babasına bakmak gibi aslında zorunlu olmadığı bir görevi vardı ve bundan sekiz yıllığına vazgeçip kardeşlerini ölüme terk edemezdi.

Aklında bu düşüncelerle Taksim Meydanı'na ulaşmıştı. Çıplak ayaklarıyla dengede durmaya çalışarak merdivenlere tırmandı. Yüzüne üzgün bir ifade yerleştirerek –ki bu hiç zor olmadı- elindeki mendilleri satmaya başladı. Bir değil, iki değil, tam yirmi insan onun yüzüne bakmadan yoluna devam etti, Barış'ı duymazdan geldiler. Midesinin gurultusuna aldanmadan Barış mendilleri satmak için gayret göstermeye devam etti fakat sadece sarı saçlı, yeşil gözlü bir kadın ona acıdı ve mendillerden almadan eline iki lira tutuşturarak yoluna devam etti. Barış'ın teşekkür etmesine bile izin vermedi. Biraz daha yerinde hareketsiz oturduktan sonra Barış, açlığına karşı gelemeyeceğini anladı ve kadının verdiği iki lirayı alarak bir lokantaya doğru yürüdü. İki liraya bir poğaçaya ya da börek bulabileceğini düşünerek içeri daldı. Muhteşem omletler, sosisler, sucuklar ve fırından yeni çıkan ekmeklerin kokusuna kendini kaptırdı ve hızlı adımlarla kasaya doğru yürüdü. Bir adamın ona ne istediğini sormak için yanaştığını düşünüp poğaçaya istemeye çalıştı ama ağzından daha sadece "Poğaçanız va-" cümlesi çıkmıştı ki adam çığlıklar atarak Barış'ı elindeki oklavayla kovalamaya başladı bir yandan. "Çık buradan!" diye bağıyor bir yandan da lokantanın içinde koşturuyordu. Barış kendini dışarı atınca adam arkasından tekrar bağırdı. "Seni bir daha burada görürsem döverim!" Barış adamdan korkup hızlı adımlarla oradan uzaklaştı ve bir fırına girdi. Buradan peynirli poğaçaya alıp da dışarı çıkıncaya kadar minik kalbi küt küt attı. Ağzına nefis poğaçayı atınca ise rahatladı ve kendine poğaçayı bitirdiği zaman geldi. "Artık satışa başlamalıyım." dedi kendi kendine ve şehrin içine doğru ilerledi. Orada daha fazla insan bulmayı umuyordu.

Ama şehrin her tarafında aynı muameleyi görüyordu. Ya umursanmıyor ya da kovuluyordu. Daha satması gereken on paket vardı ve cebine sadece yetmiş beş kuruş girmişti.

Biraz daha yürüdükten sonra bir arabanın önünde durdu. Camı tıklattı ve “Abla ne olur bir paket alır mısın?” diye sordu. Kadın Barış’a baktı. Sonra aniden başını önüne çevirdi. “Abla ne olur!” dedi Barış tekrardan. Kadın yine umursamadı. “Lütfen.” dedi Barış. Sesi çatlıyor, gözleri sulanıyordu. “Babam bu akşam beni dövmesin, lütfen.” dedi. Artık sesi yok denecek kadar azdı. Ağlamak üzereydi. Kadın arabanın camını açtı. Barış heyecanlandı, biri daha onun mendillerinden alacaktı. Fakat kadın “Defol arabamın yanından!” diye bağırdı. Birkaç tane boş su şişesini Barış’a fırlattı ve yeşil ışığın yanmasıyla oradan uzaklaştı. Barış bir sonraki arabaya doğru yürüdü. “Abla ne olur, alır mısın?” dedi elindeki mendilleri göstererek. Kadın Barış’ı süzdü ve kafasını hayır anlamında salladı. Fakat daha sonra yanında oturan yetmişli yaşlarda bir kadının ısrarıyla camı açtı. Bir önceki kadın ona bir şeyler fırlattığı için Barış elleriyle yüzünü siper aldı. Vücuduna hiçbir nesne değmeyince gözlerini açabildi. Kadın elindeki üç lirayı Barış’a doğru uzatıyordu. Barış kadının elindeki parayı aldı ve cebine koydu. Kadına bir mendil uzattı. Kadın mendili aldı ve oradan hızla ayrıldı. Barış başka bir arabaya doğru yöneldi. Önde genç bir iş kadını, arkasındaki koltukta ise yedi yaşlarında bir çocuk oturuyordu. Barış camı tıklattı. Kadın diğer insanların aksine camı açtı ve “Ne istiyorsun?” diye sordu. “Sadece mendil satmak.” dedi Barış. Aynı zamanda Barış gözlerini çocuktan alamıyordu. Ne kadar da şanslıydı okula gidebildiği için. Üzerine güzel bir pantolon ve gömlek vardı. Ayağına futbol ayakkabıları giyiyordu. Kızıl renkteki saçları gözlerinin önüne düşüyor, görüşünü zorlaştırıyordu fakat o da Barış’a bakıyordu. “Oğluma bakmaktan vazgeç!” diye haykırdı birden kadın. “Sadece çok tatlı bir çocuk.” dedi Barış. Fakat nasıl bir ses tonu kullandığına dikkat etmemişti. Büyük ihtimalle kıskanç bir ses tonu kullanmıştı ki kadın Barış’a “Oğluma zarar verme sakın sokak çocuğu!” diye tekrar bağırdı. Barış gittikçe sinirleniyordu. Hışımla kaldırıma yürüdü ve ağaçların altında duran bir taşı kadının kapatmakta olduğu cama attı. Cam tuzla buz oldu ve kadının acı çığlığı tüm caddeyi sardı. Barış arkasını döndü ve koşmaya başladı. Kadının arabasının kapısının açıldığını ve bir adamın “Çocuk yaralı! Kolunda büyük bir kesik var!” dediğini duydu. Arkasına bile bakmadan koştu ve karşıya doğru yol alırken büyük bir nesnenin ona doğru geldiğini hissetti. Zaten daha sonra kımıldayamadı. Sadece kafasındaki keskin acıyı ve havada uçtuğunu hatırlıyordu.

Gözlerini hafifçe araladığında etrafına toplanmış birçok insanı ve sağlık uzmanlarını gördü. Bu adam ve kadınların sağlık uzmanı olduğunu biliyordu çünkü annesi kalp krizi geçirdiğinde de bu insanlar evlerine gelmişlerdi. Onu dikkatlice sedyeye yatırdılar. Barış etrafına bakınıyor, nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonra neler olduğunu hatırladı. Taş, yaraladığı çocuk, kaçması, kamyon ve pişmanlık... Hepsi yeniden aklına gelmiş ve

başının ağrmasına yol açmıştı. Aklına ona kamyon çarptığında da başının çok kötü bir şekilde acıdığı geldi. Hemen elini başına götürmeye çalıştı fakat elleri ve ayakları soğuktan buz tutmuştu. Yattığı yerin sıcaklığıyla kendine geldiğinde ise başı yeniden acımaya başladı. Bu sefer daha fazla acıyordu. Elini kafasına götürdü. Bu küçük hareketi yaparken bile her yeri sızlıyordu. Yanında duran kadın “Yapma. Zaten böyle büyük bir kamyon sana çarpınca yaşamam bile mucize.” dedi. Fakat Barış başına götürdüğü elindeki kanı gördüğü anda kendini kaybetti. Bağırıyor, çığlıklar atıyordu. Koluna bir iğne yedikten sonra sakinleşti. Yanındaki kadına döndü ve konuşmaya başladı. “Sokak çocuğu olmak berbat bir duygu. Her gün birçok çocuk görüyorum. Hepsi güzel giyimli, temiz çocuklar. Sırtlarında çanta, annelerinin elinden tutmuş, okula doğru gidiyorlar. Bense onların yolunu kesiyor, mendile ihtiyaçları var mı diye soruyorum. Anneleri çocuklarına bakıyorlar, “Yanında mendil var mı?” diye soruyorlar. Bazıları “Yok.” diyor, bazılarının annesi ise benden mendil alıp yollarına devam ediyorlar. Bu durumdan ne kadar nefret etsem de çocuklarına özeniyorum. Kimileri benden korktukları için çocuklarını benden uzağa alıyorlar ve beni umursamadan yollarına devam ediyorlar.” Sonra sağlık uzmanına baktı. Kadın onu başından beri büyük bir şefkatle dinliyordu. Barış, son yaptığı hareketten çok utanmıştı. Ama bu istemeden yaptığı davranışı içinde biriken bir patlama olarak adlandırıyordu. Daha sonra Barış gözlerini kapadı. Çocuğun kalp atışlarını gösteren makinede dümdüz bir çizgi belirdi. Kadın hemen ayaklandı ve Barış’ın kalbine doğru baskı yapmaya başladı. Ne kadar uğraşsa da Barış’ı kurtaramadı. Bütün doktorlar başına toplandı. “Çocuğun adının ne olduğunu bilmiyorum.” dedi kadın. “O zaman yazmamıza gerek yok.” dedi başka bir doktor. “O da bir çocuk ve diğerleriyle eşit şeyleri hak ediyor! Her şeyi araştırın ve o çocuğun adını bulun.” dedi. Barış’ın tek bilinen bilgisi ölüm saati, akşam 17.38 olarak kayıtlara geçti.

O gün Barış tüm mendillerini satamamıştı. Babası ise ona “Tüm mendilleri satmadan gelme.” demişti. Barış o akşam eve dönemeyecekti. Çünkü daha satması gereken mendilleri vardı. Ama onları bir daha kimseye satamayacaktı.

Ezgi Özel

7C

Özel Marmara Ortaokulu